

med Sumpmejsen, men har man dem umiddelbart ved Siden af hinanden, saaledes som jeg havde det her, bliver Ligheden betydelig mindre. Om Natten frøs det 12°, og senere har jeg ikke set den her.

ET MØDE MED HEDELÆRKEN (*ALAUDA ARBOREA*)

AF

O. HELMS

Mit personlige Bekendtskab med Hedelærken eller, som man vist snarere burde kalde den, Skovlærken, har just ikke været stort. Med Sikkerhed har jeg tidligere her hjemme kun set den 2 Gange, først ved Haslev den 24. Oktober 1897, da jeg traf en i Udkanten af en Skov, dels flyvende, dels siddende. Dernæst saa jeg sammen med H. Arctander en sen Septemberdag sidst i Halvfemserne en lille Flok ved Storehedinge og skød en af dem. Ellers har jeg truffet den nogle Gange i de Brandenburgske Naaleskove og forskellige Steder i Kristianias Omegn og her haft Lejlighed til at glæde mig over dens Sang, som den ligesom Lærken foredrager i Luften, flyvende i forholdsvis lave Kredse. Men Sangen ligner ikke Lærkens, indeholder bl. a. de smukke, bløde Toner, der lyder som »lulul«, hvorfor Linné ogsaa gav den Navnet *Lullula*. Og naar den skal hvile sig efter Sangen, daler den ofte ned i et Træ.

Den 13. Juni 1923 var jeg ude i Svanninge Bakker ved Faaborg. De tidligere lyngklædte Bakker er nu for Størstedelen tilplantede. Ved Foden af dem ud imod Odense-Faaborg Landevej ligger en 100—200 m bred Strækning, der delvis er dyrket, delvis ligger hen i Naturtilstand, blot tilplantet med forskellige ganske lave Træer og Buske, som man imidlertid skal se godt til for at skelne i den sandede og ufrugtbare Jord. Der er paa denne Strækning bygget et Rekreationshjem, som ejer Arealet og har en Del af det til Have. Jeg stod inde paa Rekreationshjemmet og saa da siddende i en af Havegangene udenfor 2 Lærker; først lagde jeg ikke videre Mærke til dem, men da de fløj op, var jeg snart klar over, at det var Hedelærker, jeg havde for mig. De holdt sig stadig sammen paa den samme Strækning; det var øjensynlig Han og Hun, og Hannen fløj nogle

Gange syngende i Vejret; de satte sig jævnlig paa Telefontraade, Pæle og lignende og var meget lidt sky.

Den 16. Juni var jeg igen derude for at se efter dem, men søgte længe forgæves, indtil jeg paa den sandede Mark fandt en, øjensynlig en Unge, som jeg iagttog en halv Times Tid; de gamle saa jeg ikke noget til, og med Sikkerhed saa jeg kun den ene. Den sad paa Jorden mellem Græsset, var ganske frygtløs og lod mig komme den ca. 10 m nær; opmærksomt fulgte den min Færd, men trykkede sig oftest ned imod Jorden; først naar jeg kom den ret nær, rejste den sig i Vejret. Jeg var den saa nær, at jeg i Kikkert ikke blot kunde se hver Fjer, men Enkelt-hederne i Tegningen paa hver af dem. Har man den saa tæt ved, er det ikke vanskeligt at skelne den fra den almindelige Lærke, af hvilke der iøvrigt ogsaa var adskillige rundt om. Den hvide Stribe gennem Øjet om i Nakken er et afgørende Mærke; ganske ejendommeligt ser det ud, naar den, som det ofte skete, rejste Toppen paa Hovedet, d. v. s. det er mere alle Issens Fjer, der bruser i Vejret, end det er en egentlig Top, der rejses. Kom jeg den altfor nær, fløj den op, men kun et lille Stykke, for snart igen at sætte sig, stadig holdende sig til den samme lille Strækning; en Marklærke vilde altid være fløjet langt længere bort.

At Hedelærken har ynglet her, er der vel ingen Tvivl om, og jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa Stedet for om muligt at træffe den igen.

EN TUR I KRISTIANIAS SLOTSPARK

AF

O. HELMS

I de sidste Dage af Juni 1923 opholdt jeg mig i Kristiania, og min Vej faldt da ofte igennem Slotsparken. Denne, der omgiver Slottet, er i Virkeligheden en stor, offentlig Park med flisebelagte Spadsereveje, paa alle Sider omgivet af Gader. Den har nærmest Karakter som engelsk Park, med store Plæner og fritstaaende Træer, enkeltvis og i Grupper, mest Ahorn, Lind, Fyr og forskellige Graner. Hist og her findes noget Busket men ellers intet Steds tættere Bevoksning, hverken Krat eller Under-skov. Et Sted i Parken findes en Sø med græsklædte Bredder.